

Sygn. akt V CSK 364/12

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku C. P.

przy uczestnictwie A. P.-S.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w W.

z dnia 22 grudnia 2011 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącego na rzecz
wnioskodawczyni 1817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca C. P. oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie została spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do tego, że Sąd Okręgowy w sposób niewłaściwy zastosował

art. 33 pkt. 2 w związku z art. 36 k.r.io. oraz art. 232 k.p.c. uznając, że darowizna środków pieniężnych udzielonych przez rodziców uczestniczki została poczyniona na jej rzecz, a nie na rzecz wnioskodawcy oraz uczestniczki oraz niewłaściwie zastosował art. 31 § 1 w związku z art. 43 § 1 k.r.io. oraz 65 k.c. i art. 231 k.p.c., a także naruszył art. 232 k.p.c. w zw. z art. 246 k.p.c. i art. 890 k.c. uznając, że darowizna środków pieniężnych udzielonych przez rodziców uczestniczki została poczyniona na jej rzecz, a nie na rzecz wnioskodawcy oraz uczestniczki, pomimo odmiennych zeznań świadków i całego stanu faktycznego. Poza zakwestionowaniem poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych nie wskazał, na czym w istocie miałyby polegać oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Nie zachodzi też potrzeba dokonania wykładni wskazanych w skardze przepisów, nie można również uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, skoro skarżący nie przedstawił argumentacji jurydycznej uzasadniającej potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania na tych podstawach.

Skarżący, zarzucając naruszenie powołanych w skardze przepisów, w istocie zmierzał do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy orzekające w sprawie i do odmiennego ustalenia źródła pochodzenia środków pieniężnych przeznaczonych na pokrycie wkładu budowlanego na nabycie spółdzielczego prawa do lokalu, co świadczy o braku zrozumienia istoty skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Tak skonstruowana skarga kasacyjna, zmierzająca do obejścia zakazu określonego w art. 398³ § 3 k.p.c., jest niedopuszczalna.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.